

Barbara Labanová

Půlnoční kočky

Únos kočičí královny

Půlnoční kočky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Barbara Labanová

Půlnoční kočky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Barbara Labanová

Půlnoční kočky

Únos kočičí královny

Ilustroval Jérôme Pélissier

Přeložil Tomáš Kurka

FRAGMENT

Mitternachtskatzen, Schule der Felidix
© 2022 Ravensburger Verlag GmbH, Ravensburg, Germany
Cover and illustrations © Jérôme Pélissier, 2022
Translation © Tomáš Kurka, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6757-5
ISBN e-knihy 978-80-253-6766-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1

Nova postrčila přes lavici k Henrymu složený kus papíru. „Tak se ukaž!“ sykla. „Ale tohle nedokážeš!“

Henry se zazubil a podržel si bílý lístek pod nosem. Na okamžik protáhl obličej a přimhouřil oči. „To je jasný,“ zašeptal. „Lavička za západní zdí, vedle stánku s hotdogy. Ráno na ní sedává ten starý chlápek, co si chodí zaběhat kolem řeky. Smrdí to fakt nezaměnitelně. Po zpocených nohách, hořčici a raccích.“

Henry sice neprokázal svůj vynikající čich poprvé, ale Nova na něj přesto zírala s otevřenými ústy. Včera v noci papír zatížila kamenem a opravdu ho schovala pod lavičku u Temže. Před vyučováním pro něj rychle doběhla.

„Geniální!“ hlesla uznale a podrbala se na nose. „Měl bys jít k cirkusu.“

„Henry, Novo,“ napomenul je učitel Horác a vzápětí pokračoval v prohrabávání stohu lejster, která se mu vršila na

katedře. Na jediném volném místě stál obrovský šálek horkého čaje s mlékem, Horácova nejoblíbenějšího nápoje. Nejspíš hledal školní sešity, které však zřejmě nechal někde jinde. Horác byl totiž velmi roztržitý. „Předpokládám, že se bavíte o něčem úplně jiném než o matematice.“

„To je pravda, ale sám jste říkal, že matika není zas až tak důležitá!“ namítla Nova a potřásla hlavou tak prudce, až jí hnědé vlasy spadly do obličeje.

Ostatní žáci souhlasně zamručeli a Horác zhluboka vzdychl. Bylo veřejným tajemstvím, že výuka matematiky nepatří k jeho koníčkům. Býval rád, když si děti pomáhaly navzájem, protože některé příklady sám neuměl dost dobře vysvětlit. Řádný učitel matematiky onemocněl a s ním i pár dalších kantorů, takže Horác musel momentálně vyučovat všechny předměty sám.

„Tak se na ten problém podíváme ještě jednou.“ Horác přešel k tabuli, pohládl si hnědý knír a křídou podtrhl početní příklad.

Na katedře pospával tlustý zrzavo-bílý kocour. Skřípání křídý ho vyrušilo. Nespokojeně vzhlédl a zaprskal. Horác ho podrbal na hlavě. „Promiň, Hektore. Zapomněl jsem, že máš tak citlivé uši.“ Sáhl do kapsy a podal kocourovi tuňákový keks. Hektor si ho milostivě vzal.

Oba, učitel i kocour, patřili k milovníkům dobrého jídla. Nova již během uplynulých dvou týdnů stačila zjistit, že když se dobře nají, mají hned podstatně lepší náladu.

„Lea má čtyřikrát víc bonbónů než Hugo a dva z nich mu dá. A teď už má jen třikrát víc bonbónů než Hugo. Kolik jich měla na začátku?“ zeptal se Horác významně.

„To je přece fuk!“ namítla Nova. „Ten příklad je naprosto nefér. Proč se nerozdělí půl na půl? Z toho příkladu vyplývá hlavně to, že Lea je totální sobec!“

„Přesně tak,“ souhlasil Henry a prstem čmáral na širokou dřevěnou lavici neviditelná čísla. „To přece nejde, aby jeden hamounil hromadu bonbónů a druhý jich měl jen pár! Mimochodem, výsledek je třicet dva.“

Horác si viditelně oddechl. Henry se vyznačoval nejen vynikajícím čichem, ale i mimořádným matematickým nadáním. „Myslím, že Henry má pravdu,“ prohlásil učitel spokojeně a zašmátral si nad čelem. Hledal brýle, které mu zase zmizely někde ve vlnitých vlasech. „A tím můžeme s matematikou pro dnešek skončit a věnovat se důležitější věci.“

„Konečně,“ zašeptala Nova.

Ozvalo se zaškrábání na dveře. Nova vyskočila, aby ji nikdo nepředěšel. Sáhla po klice vrzavých dveří. Ty bývaly obvykle pootevřené, ale zrovna dnes je někdo omylem přibouchl. Do třídy nakráčely tři kočky. Jedna z nich měla světle modré oči a bílé tlapky, které v kontrastu s šedou srstí zbytku těla vypadaly jako ponožky. Prosebně se na Novu zadívala.

„No dobře.“ Dívka vzala kočku na klín. Druhá skočila k Henrymu. Třetí si v koutě třídy začala brousit dráčky o červený, už docela potrhaný koberec.

„Doufám, že se s kočkou na klíně dokážeš lépe soustředit,“ řekl přísně Horác a podíval se na Novu svýma zelenýma očima, blýskajícíma se pod hustým obočím. „Takže jsme konečně v plné sestavě a můžeme se věnovat historii anglické královské rodiny a jejích koček. Jistě si vzpomínáte, že jsme skončili u tématu následnictví krále Jakuba II. Jak si můžete všimnout na portrétu visícím v národní galerii, všude ho doprovázela kočka jménem Henrietta.“

Kocour Hektor zvedl hlavu, zamrkal a se zájmem poslouchal.

Henry, Nova a další čtyři spolužáci přikývli. Ria popadla tužku a začala kreslit cosi, co vypadalo jako nádherný zámek. Bernie skládal papírovou vlaštovku. Ed a Said se k sobě naklonili a něco si špitali. Oba chlapci nemohli vypadat rozdílněji. Edovi trčely vlasy z hlavy jako zrzavé hřebíky, Saidovi bujná, temně černá hříva spadala do obličeje tak, že z něj nebylo skoro nic vidět. Vytáhli párátka a hráli stolní hokej.

Horácovi to nevadilo. Často říkával, že je docela dobré, když žáci při poslouchání výkladu zaměstnají i ruce. Nova a Henry chodili do třídy teprve dva týdny, ale Horácovy metody se jim líbily. Nejlepší bylo, že do školy měly volný přístup kočky. Nechávaly se hladit a drbat pod krkem a spokojeně předly.

„Před chvílí se venku zatoulaly pod dodávku s nákladem banánů,“ zašeptal Henry a nakrčil nos. Nova uznale přikývla.

A pak už poslouchali Horácův výklad o královnách a králech, rytířích, turnajích a starých hradech. Učitel během vyprávění měnil hlas, takže si připadali skoro jako v divadle. Přecházel po třídě a Nova by přísahala, že kočky jeho výklad pozorně sledovaly stejně jako oni.

Když hodina skončila, požádal Horác žáky, aby ještě chvíli zůstali sedět. „S Berniem pro vás máme novinky,“ prohlásil rozvážně. „Nechceš je ostatním sdělit sám?“ zeptal se a povzbudivě se na Bernieho podíval.

Chlapec ale jen zavrtěl hlavou a Nova si všimla, že zmačkal papírovou vlašťovku.

„No tak tedy, jsou to dobré zprávy,“ pokračoval Horác. „Bernieho matku propustili před dvěma týdny z nemocnice. Uzdravuje se a daří se jí daleko lépe. Prázdniny sice začínají teprve za pár dní, ale Bernie odjede domů už dnes. A po prázdninách začne chodit do nové školy, blíž k domovu.“

Ria vykřikla a kamaráda obejmula. Berniemu to bylo očividně dost trapné. I všichni ostatní se tlačili kolem něj a gratulovali mu k tomu, že konečně bude zase moct být se svou mamkou. Všichni kromě Novy.

Ještě nedávno to vypadalo, že se Bernieho maminka z nemocnice jen tak nedostane. Nova se kousla do rtů. Samozřejmě měla taky radost. Ale Bernie mohl na rozdíl od ní za matkou alespoň občas jezdit, i když byla v nemocnici. A teď se vrátí domů natrvalo. Klikáň!

Horác se na ni povzbudivě usmíval. Díky svému kulatému obličejí trochu připomínal plyšového medvídka. Rád by ji nějak utěšil, ale teď to nešlo. Nova si zase jednou posmutněle připomněla, že je jediná, kdo se s rodiči skoro vůbec nevidá.

Zítra to budou přesně dva týdny od jejího příchodu do školy, jež nesla honosné jméno *Internátní ústav v londýnském Toweru*. Horác ji každý den ujišťoval, že ji do školy přijal na výslovné přání jejích rodičů. A Nova každou noc vyrážela v noci ven a hledala svého otce.

2

Londýnský Tower byl dlouhá staletí palácem a sídlem anglických králů. Nova si ani po dvou týdnech nezvykla na to, že žije právě tady. Obrovský areál starobylého hradu byl posetý budovami, vysokými věžemi a hradbami s cimbuřím. Největší část komplexu sloužila jako muzeum a všude se to jen hemžilo turisty a zaměstnanci.

Horácova věž se však nacházela stranou od veškerého ruchu. Byla skrytá za zdí porostlou hustým popínavým křovím, proti kterému by byl bez šance i princ z pohádky o Šípkové Růžence.

Kdyby se podél zdi toulal náhodný návštěvník, vůbec by ho nenapadlo, že na druhé straně stojí škola. Z věže byla totiž vidět jen nejvyšší špička, z níž opadalo pár tašek, takže vypadala jako zřícenina. Kolem internátu se rozkládala malá, zarostlá zahrada. Horác v ní zřídil několik klikaticích se cestíček.

V noci působily keře, záhony květin a zpustlá zákoutí skoro až strašidelně. Z křoví se neustále ozýval šramot a Novu občas pohladila po rameni nebo po zádech větev. Jako by se jí dotkl kostnatý prst! Ve dne vypadala zahrada daleko příjemněji.

Všichni žáci dostali klíč od mohutné železné brány zasažené ve zdi. Horác totiž nechtěl, aby se cítili jako ve vězení. Nehledě na to, že své vlastní klíče často ztrácel a pak byl rád, když mu některé z dětí odemklo.

Pod nohama zrádně zaskřípal štěrk. Na město se snesla černočerná tma a chladný vzduch šimral Novu do nosu. Celé odpoledne si spolu s Henrym hrála s kočkami a pak šli na večeri. Henry brzy spokojeně usnul. Spaní patřilo k jeho nejoblíbenějším činnostem. Jednou se ho Nova pokusila vzít na svou noční výpravu, ale Henry ležel v posteli jako pytel brambor a ani se nehnul. Dokonce ani poté, co z něj stáhla deku a postříkala mu obličej vodou. Jen zašepтал něco jako „Nebudit!“ a spal dál.

Až na její noční výlety však Nova s Henrym podnikali vše společně. Hned v první den po nástupu do školy se společně podívali nad zvláštní brožurou, v níž bylo napsáno vše o Horácově škole a kterou oba v předchozím měsíci dostali poštou.

Henry žil u babičky v malém řadovém domku v Liverpoolu. Vyrostl tam i jeho otec. Rodiče byli přírodovědci a skoro deset měsíců v roce trávili na palubě výzkumné

lodi. Za synem jezdili jen na návštěvy. Jednoho dne obdržel brožuru a spolu s ní dopis. Stálo v něm: *Stipendium pro Henryho Morgana a přihláška ke studiu na Internátním ústavu v londýnském Toweru.*

Podobný dopis dostala i Nova. Její pěstounka jí s opovrživým výrazem ve tváři hodila do rukou obálku, v níž byl list křídového papíru. Text doplňovalo několik černobílých fotografií. „To je pro tebe, Novo Loxleyová. Tvůj uprchlý otec a záhadná matka se domnívají, že tahle škola je pro tebe to pravé! Ještě že jsi dostala stipendium. Internát by jinak stál hromadu peněz. To by mě zajímalo, z čeho by to vaši platili!“

Nova se na nic neptala. Nehodlala dát pěstounce příležitost k tomu, aby na otce nadávala ještě víc. Prohlédla si snímky. Škola na nich vypadala jako věž z pohádky o zakleté princezně. Zřejmě však sloužila taky jako kočičí útulek. Pokud táta chtěl, aby chodila právě tam, jistě k tomu měl dobrý důvod. Možná se skrývá někde poblíž. No jasně, to bude ono! Za poslední rok Nova vystřídala už čtyři pěstounské rodiny, ale otec vždycky našel příležitost k tajnému setkání. Určitě to vyjde i tentokrát.

Na rozdíl od Henryho nepotřebovala Nova budík. Stačilo, aby si řekla, v kolik hodin musí vstávat, a probudila se sama od sebe přesně v daný čas.

Po úzké pěšince vedoucí podél východní hradby nechočil nikdo ani ve dne, natož v noci. Nova hned během svých

prvních toulek po Toweru objevila malá železná dvířka, úplně zarostlá křovím a břechtanem, stejně jako celá zeď kolem Horácovy věže. Dívka nelitovala námahy a vytvořila si v zelené džungli průchod. Pak už stačilo namazat zrezivělé veřeje olejem a mohla skoro každou noc nepozorovaně mizet z internátu.

Do nosu ji udeřil vlhký zápach nedaleké Temže. Podle Novy byla řeka cítit pořád stejně, ale Henry jí vysvětlil, že svým citlivým nosem rozezná, jestli je zrovna příliv, nebo odliv, během nějž na pár hodin klesne hladina a nad vodu vystoupí bahno a oblázky.

Nova cítila, jak jí prudce buší srdce. Stáhla si kapuci hluboko do obličeje a tiše kráčela podél zdi. Ve tmě byla skoro nepostřehnutelná. Kdyby ji tak viděl táta! Určitě by na ni byl pyšný. V posledním vzkaze naznačoval, aby se vydala do ulice Mill Lane. V den svého odjezdu od děsné pěstounky totiž našla před domem obal od čokoládové tyčinky. Na vnitřní straně bylo napsáno:

*Všechno bude dobré.
Mill Lane č. 18. Úplně dole.*

Nova se rozhodla, že dnes prohledá sklep v uvedeném domě.

Tower patří k nejstarším londýnským budovám. Člověk by snadno zapomněl, že hned za jeho hradbami se rozkládá

obrovské velkoměsto. K nočnímu nebi se tyčily mrakodrapy osvětlené jako vánoční stromky. Vysoko nad hlavou Nově během chvíle přeletěla čtyři letadla.

Zahnula do ulice lemované řadovými cihlovými domy. Všechny měly vysoká okna a vypadaly stejně, až na pestrobarevné dveře. Některé byly modré, jiné červené nebo hnědé.

Za patami se jí držela šedivě tygrovaná kočka. V poslední době se to kolem kočkami jen hemžilo. Pokaždé to ale bylo jiné zvíře, někdy ji sledovaly dokonce dvě nebo tři kočky současně. Nova je měla ráda a vůbec jí nevadilo, že jich je v Horácově škole plno.

Hned první den si s Henrym říkali, že tolik koček najednou ještě neviděli. Málem o ně zakopávali na schodech, ve třídě i na malé zahradě. Kočky se vyhřívaly na sluníčku nebo si broušily dráčky o dřevěná polena, která se považovala všude kolem. I v brožuře o internátu se vyskytovaly téměř na všech fotografiích. Novina pěstounka knížku prolistovala a znechuceně poznamenala, že Horácova internátní škola zřejmě nespadá pod ministerstvo školství, ale pod spolek na ochranu zvířat.

Podle Henryho babičky kočky ve škole vůbec nevadí. Naopak! Děti se v jejich přítomnosti určitě budou lépe soustředit. Učitel, který má rád zvířata, bude mít rád i děti a jistě je to moudrý a příjemný člověk.

Kočka z dnešního večera připadala Nově nějak nervózní. Jako kdyby se něčeho bála, ale přesto ji něco pohánělo, aby šla

dál. Když se dívka zastavila, kočka se pár metrů od ní posadila a vyčkávala. Nova přimhouřila oči. Zdálo se jí, že kočka má na světlé tlapce znak připomínající malou korunku. Ale třeba se plete. Potřásla hlavou. Měla na starosti důležitější věci.

„Příští ulice doleva,“ zašeptala si pro sebe a vzápětí zahнула za roh. Po obou stranách úzké uličky stály popelnice. I tady byly všechny domy stejné, ale menší. Malé předzahrádky oddělovaly od chodníku černé železné ploty, od nichž vedlo ke vchodům pár schodů.

„Mill Lane, číslo 18,“ zamumlala Nova a zůstala stát. Odkudsi odbíjel kostelní zvon půlnoc.

Vytáhla baterku. Původně patřila otci a bylo na ní vyryto jeho jméno: Marc Loxley. Slabý světelný paprsek nebyl zdaleky vidět a Nově úplně stačil. Přelezla plot a na zemi před domem objevila železný poklop. Přesně jako na tátově mapě. To musí být vchod do sklepa!

Sklonila se a uchopila studený kovový kruh. Zabrala vši silou, ale poklopem nepohnula.

Ozval se tichý šramot. Polekaně se otočila a ocitla se naproti černým očím šedivě tygrované kočky. Už nevypadala jen nervózně, ale pořádně vyděšeně. Vzápětí Nova zaslechla další zvuky: prskání a syčení. Uličkou zavanul ostrý, neznámý pach.

Nova nehlučně vyskočila a přitiskla se do stínu vedle schodů do domu. Přesně tak, jak ji to učil otec. Stála bez hnutí a ve tmě nebyla vůbec vidět.

Prskání a syčení zesílilo a v tu chvíli Nova spatřila nejméně deset koček běžících uličkou. Všechny vypadaly podobně – štíhlé, ale svalnaté. Zachovávaly pravidelnou formaci. Vpředu klusala zřejmě jejich velitelka a za ní v několika řadách vždy tři kočky vedle sebe. Každá z nich měla na krku obojek s příveskem. Nova však ve tmě nedokázala rozeznat, co na něm přesně je. Viděla jen, že má trojúhelníkový tvar. Zvláštní!

Zatajila dech. Kočky doběhly k domovnímu vchodu a zůstaly stát. Do jejich stále hlasitějšího prskání se vmísilo žalostné mňoukání. Nova si posunula kapuci do týla, aby lépe viděla.

Kočíčí oddíl obklíčil šedivě tygrovanou kočku. Kruh se stále zužoval a zajatkyň odevzdaně sklonila hlavu. Zvířata se znovu zformovala. Tentokrát tak, že uprostřed stála šedivá kočka.

Nova vyšla ze stínu na ulici. Kočky se rozběhly pryč a postrkovaly před sebou svou oběť. Zajatkyň v běhu vzhlédla, podívala se Nově přímo do očí a smutně zamňoukala.

A pak už šlo vše ráz na ráz. Kočky se shlukly do nepřehledného chumlu a pádily pryč tak rychle, že je Nova skoro nestačila sledovat. Za okamžik doběhly na roh a zmizely ve vedlejší ulici. Mňoukání zajaté kočky sláblo a znělo stále žalostněji.

Nova si stáhla kapuci zpátky do čela a rozběhla se. Ale už bylo pozdě. Kočky zmizely a mňoukání zesláblo tak, že se nedalo určit, odkud přichází. Nova měla pocit, že se kočíčí nářek mění ve srozumitelná slova: „Pomoz mi, pomoz mi!“

3

Ráno hořela Nova nedočkavostí a nejraději by Henrymu hned vyprávěla o svém dobrodružství. Jenže nebyli ani na chvíli sami. Dopoledne Horác jednoho nebo druhého neustále posílal pro zapomenuté brýle, knihy nebo tuňákové keksy pro Hektora.

Během polední pauzy si k nim přisedla Ria a vykládala jim o kocourovi, který nemá skoro žádný ocas a jen tři nohy, ale přesto běhá po schodech věže rychle jako blesk. Eda historka zaujala a neustále se vyptával na další a další podrobnosti. Hlavně ho zajímalo, co je třínohý kocour zač. Vytáhl tlustý fascikl s popisem všech kočičích plemen z celého světa a s obdivuhodnou rychlostí v něm listoval. Ed se v kočkách vyznal a dokázal je určovat nejen podle vzhledu, ale i charakteru a temperamentu. Za chvíli vzhlédl a prsty si prohrábl krátké zrzavé vlasy. „Tak jsem si to myslel správně, byla to manská kočka, taky se jí říká

manx!“ vykřikl vítězoslavně. „Pochází z ostrova Man a rodí se bez ocasu!“

O svém nočním zážitku si Nova mohla s Henrym v klidu promluvit teprve večer. Posadili se na pohovku pod oknem a opřeli nohy o parapet. Venku ještě cvrlikali ptáci a bylo dost dusno. Ale Nova měla pocit, že londýnský vzduch voní po dobrodružných zážitcích. V duchu se ptala, jestli to Henry cítí také.

„Ohledně včerejška...“ začala.

„Zase jsi byla venku,“ prohlásil Henry. „Ve vlasech ti zůstal odér té uličky za pekařstvím, kde prodávají špenátové taštičky.“

Nova si přičichla k prameni svých hnědých vlasů a pak ho odhodila zpátky na ramena. „Jmenuje se Mill Lane,“ podotkla. „Stojí tam dům číslo 18. Brzy tam na mě určitě bude čekat táta.“

„Jasně,“ souhlasil Henry, ale neznělo to moc přesvědčivě.

Nova mu to nemohla mít za zlé. Většina lidí nepokládala Marca Loxleye za příliš důvěryhodnou osobu, ale za zloděje a mistra v útěcích z vězení, kam podle jejich názoru patřil.

Otec nikdy nemluvil o tom, kdo tehdy doopravdy ukradl poklad z muzea. Policisté by mu stejně nevěřili, protože u něj doma našli prsten z loupeže. Marc své dceři přísahal, že není zloděj, a Nova mu věřila. A protože podle svého přesvědčení nepatřil do vězení, dělal vše pro to, aby v něm

neskončil. Nebo alespoň ne na dlouho. Jeho útěky byly legendární, a jednou ho dokonce pozvali na univerzitu, aby o nich přednášel.

Ale o tom Nova s Henrym mluvit nechtěla.

„Šla za mnou kočka,“ začala.

„Jedna z těch Horácových?“ zeptal se Henry.

Nova zavrtěla hlavou. I když jistá si tak úplně nebyla. Stále ještě neznala všechny kočky, které v Toweru bydlely. Horác tvrdil, že nejsou jeho. Mluvil o nich jako o „hostech“ nebo „návštěvnících“.

„Myslím, že nepatřila k hostům. Nebo určitě ne k těm, které bych už někdy viděla. Měla na tlapce malou korunku.“

„Promluv si o tom s Horácem. Jestli měla korunku, tak možná patřila ke královským kočkám, o kterých nám pořád vykládá. Ale taky je možné, že si ty své historky jen vymýšlí. Třeba tu o žravém kocourovi, který tak ztloustl, že ho museli do schodů vláčet v nosítkách. Jestli se Hektor nebude trochu krotit, dopadne stejně.“ Henry nafoukl tváře, aby napodobil tlustého kocoura. Pihy mu vystoupily ještě víc než obvykle.

Nova se zasmála, ale rychle zase zvažněla.

„Víš, co je zvláštní?“ zeptala se.

Henry zvědavě vzhlédl.

„Z ničeho nic se tam objevily kočky s obojky a tu s korunkou odvěkly pryč. Vzpírala se, ale bylo jich na ni moc. A pak jsem měla dojem..“ Nova zaváhala. Zdálo se jí to příliš bláznivé, než aby to byla pravda.

„Jaký?“ vyzvídala Henry.

„Zdalo se mi, že volala o pomoc.“

„To jako že mňoukala?“ zeptal se Henry a napodobil žalostný kočičí nářek.

Nova ho štouchla do žeber. „To sice ano, ale já tomu mňoukání rozuměla! Znělo to jako *Pomoz mi*.“

„To určitě,“ posmíval se jí Henry. „Takže nestačí, že žijeme v kočičím útulku all inclusive a pořád posloucháme Horácovy řeči o královských kočkách, ale teď ještě začneme s kočkami dokonce mluvit!“

„Jsi vedle jak ta jedle, mladíku,“ ozval se hlas z parapetu. „Ne, že vy mluvíte s kočkami, ale kočky mluví s *vámi*. Když tedy mají zrovna chuť se vybavovat. Jako teď já.“

Nova s Henrym zůstali zírat na parapet s otevřenými ústy. Přímo vedle jejich opřených nohou se rozvaloval černý kocour a lízal si pravou přední tlapku, jedinou bílou část jeho těla. Děti vyděšeně stáhly nohy dolů na podlahu.

„Ale no tak,“ pokračoval kocour a znuděně si je prohlížel tyrkysově modrýma očima. „Copak vám Horác neřekl, že jste nastoupili do školy pro žáky, kteří se dokážou dorozumívat s kočkami? A jé!“ Na okamžik se odmlčel. „V tom případě jsem právě prozradil tajemství. No, nedá se nic dělat. Dovolte, abych se představil. Jmenuju se Edison.“

4

Kocour se posadil zpříma. Hustý modrý závěs na okně Novina pokoje dokonale ladil s barvou jeho tyrkysových očí. Henry nechápavě otevřel ústa tak doširoka, že by mu do nich mohlo vletět letadlo.

První se vzpamatovala Nova. „Ahoj,“ vysoukala ze sebe. „Já jsem Nova a tohle je Henry.“

„Těší mě,“ řekl kocour a natáhl tlapku k pozdravu. Rychle ji ale zase stáhl. „Neměli bychom se zdržovat zbytečností. Samozřejmě vím, kdo jste. Mezi kočkami se rychle rozkřikne, když Horác nabere nové přírůstky. Zvířata, stejně jako lidi. Dojemně se stará o všechny živé bytosti!“

Nova se přistihla, že překvapením taky zapomněla zavřít ústa. Kocour Edison měl jeden z nejpříjemnějších hlasů, jaké kdy slyšela. Zněl jako táhlá melodie, které rozumíte i beze slov. Uvažovala, jestli ostatní lidé opravdu slyší jen mňoukání.

„Horác má vlastní hlavu,“ pokračoval Edison a Nova fascinovaně sledovala, jak se mu při mluvení třesou vousky pod nosem. „Za běžných okolností bych se do jeho záležitostí nemíchal. Jsem příliš malý pán na to, abych tvrdil, že nepotřebujeme *kočičí ochránce*.“

„Kočičí ochránce?“ zachraptěl Henry, když se konečně trochu vzpamatoval.

Edison přikývl. „Přesně tak! Tak se vám říká, ačkoli oficiální výraz zní *kočkýři*, a tahle škola je určená pouze pro vás. Horác žáky vybírá podle našeho doporučení. Jen málokdo z lidí totiž dokáže s kočkami mluvit. Občas ale přesto objevíme dítě, které se s tímto talentem narodilo. V takovém případě oslovíme Horáce a on nabídne rodičům, že jejich potomka přijme do svého internátu. Samozřejmě se někdy spleteme a někteří žáci nám nikdy neporozumí a stále slyší jen mňoukání.“

„Takže nepochopí, že se s nimi snažíte mluvit?“ ujišťovala se Nova.

„Přesně tak,“ potvrdil Edison. „Jsou ovšem i děti, se kterými mluvit nechceme. I to se stává. Ale většinou máme s Horácem na výběr nových žáků dobrý nos. Skoro tak dobrý, jako je ten tvůj, milý Henry.“

Chlapec sebou nervózně trhl. „Jak víš, že...“ začal, ale kocour ho přerušil mávnutím packou.

„To je velmi prosté. Kočky jsou vynikající špioni. Jsou rychlé a obratné. Jako ty, Novo. Jsi vážně dobrá!“ Edison na

ni uznale kývl. „V noci se procházejí po střechách, ve dne číhají v průjezdech, na zdech, u schodů, pomníků, v obyvacích pokojích, kuchyních nebo sklepích. Jsme prostě všude! Lidi si nás moc nevšímají. A netuší, že vám rozumíme. Co já už slyšel věcí... To byste koukali, a možná by vám dokonce i běhal mráz po zádech!“ Kocour spokojeně zavrňel a složil hlavu na přední tlapy.

„Takže jsi špion?“ vykřikla nadšeně Nova. „To je tak vzrušující! Nebo detektiv? Sleduješ lidi a objasňuješ zločiny?“

Edison se na ni zadíval tyrkysově modrýma očima. „Ale kdepak! Jsem svobodný pouliční kocour a jsem na to hrdý. Nikdy bych svoje schopnosti nepoužil k ničemu jinému než ke své vlastní zábavě. No jo, skoro nikdy.“

Henry s Novou se na sebe podívali. Z nedalekého kostela Všech svatých zazněl osmkrát zvon. Za běžných okolností by Henry zmizel do svého malého podkrovního pokojíku, hned vedle Noviny ložnice. Horác se totiž brzy vydá na svou pravidelnou obchůzku, aby všem popřál dobrou noc.

„Za chvíli přijde Horác,“ prohlásila Nova nedočkavě. „Řekneme mu, že ti rozumíme. To je prostě úžasné! Můžeme odteď mluvit i s ostatními kočkami? Už se nemůžu dočkat, až to zkusím. Mají některé jiný přízvuk, nebo dokonce zvládají i cizí jazyky?“

Edison se posadil a zaprskal. „V žádném případě nebudete Horácovi vykládat, že jsme si povídali. To musí zůstat